

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. F. M. S**, zast. Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2014, č. j. CPR-11180-2/ČJ-2014-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2016, č. j. 32 A 88/2014 – 42, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Napadeným rozsudkem byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Brno (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 5. 2014, č. j. KRPB-33032-41/ČJ-2014-060026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba v délce šesti měsíců, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby této Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnil tím, že má na území České republiky studijní povinnosti, přičemž vykonatelností uloženého správního vyhoštění by bylo jeho dosavadní vysokoškolské studium zmařeno. Rovněž uvedl, že od měsíce dubna roku 2014 žije dlouhodobě a trvale ve společné domácnosti se svou družkou – státní občankou České republiky, se kterou plánují společnou budoucnost. Stěžovatel má v České republice vytvořené sociální, rodinné a životní zázemí a integroval se do zdejší společnosti. Konečně

stěžovatel uvedl, že v případě nuceného opuštění území České republiky by neměl možnost v řízení o kasační stížnosti vystupovat osobně a být v kontaktu se svou zástupkyní. Došlo by tak k porušení jeho práva na spravedlivý proces, čímž by mu vznikla závažná újma, jak dovodil Nejvyšší správní soud v případech obdobných (stěžovatel zde odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, či usnesení ze dne 23. 8. 2016, č. j. 5 Azs 174/2016 - 20).

Žalovaný nepovažoval za potřebné vyjadřovat se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť je mu z úřední činnosti známo, že Nejvyšší správní soud obdobným žádostem (jedná-li se v meritu o správní vyhoštění) vyhovuje paušálně.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem, ale především s přihlédnutím ke skutečnostem vyplývajícím ze správního spisu, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny.

Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje jednak hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku, by byla nepoměrně větší případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno.

Důvody možného vzniku *nepoměrně větší újmy* stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (srov. např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 - 29, publikované pod č. 2852/2013 Sb. NSS). Nelze však odhlédnout od současné rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (kterou v zásadě vystihl ve svém vyjádření žalovaný) co do přiznávání odkladného účinku kasačním stížnostem žalobců, kteří se v řízení před krajskými soudy neúspěšně domáhali zrušení rozhodnutí, kterými bylo zamítnuta odvolání proti rozhodnutím o správních vyhoštěních.

pokračování

V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25 (publikovaném pod č. 3169/2015 Sb. NSS), zaujal soud názor, že „*fjle-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozíci stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přiblídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.) netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.*“ Tento názor pak převzaly i další senáty Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení ze dne 17. 5. 2016, č. j. 2 Azs 79/2016 – 34, usnesení ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 Azs 10/2016 – 26, usnesení ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 Azs 288/2015 – 25 či usnesení ze dne 21. 1. 2016, č. j. 5 Azs 264/2015 – 24).

Nejvyšší správní soud proto vychází ze shora nastíněného práva stěžovatele, jakožto účastníka, hájit svá práva v řízení o kasační stížnosti nejen prostřednictvím zvoleného právního zástupce, kterému bude udělovat konkrétní pokyny, ale i osobně. Právě z těchto důvodů by měla být vyhošťovanému cizinci obvykle zachována možnost setrvat na území ČR i po dobu následného kasačního řízení. Pro případ, že by byl stěžovatel se svou kasační stížností úspěšný, skutečně nelze vyloučit příčinnou souvislost mezi důsledky realizace žalobou napadeného vyhošťovacího rozhodnutí a možným vznikem bezprávné újmy stěžovatele. Takovou újmu lze (z povahy předmětného správního rozhodnutí) zásadně považovat za velmi výrazně zasahující právní sféru stěžovatele, často i s nevratnými důsledky. Z tohoto důvodu ostatně přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žalobě* proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí *ex lege* (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu). Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu nyní nehodlá odchýlit od své dosavadní rozhodovací praxe, která je zřejmá již z výše odkazovaných rozhodnutí.

Dále, jakkoli nelze zcela vyloučit, že by v souvislosti se systací účinků správního rozhodnutí mohla v tomto případě hrozit újma jiné osobě, Nejvyšší správní soud takovou možnost považuje za nepravděpodobnou, neboť žádné indicie tomu v posuzované věci nenasvědčují. Lze tedy považovat za splněnou i druhou podmínku pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a sice že dalším setrváním stěžovatele na území ČR nemůže jiným osobám hrozit nepoměrně větší újma, než ta, které by byl vystaven stěžovatel, nebudou-li účinky předcházejících (soudních i správních) rozhodnutí sistovány.

Nejvyšší správní soud konečně posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v *rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Stěžovatel především nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Zdejší soud v konkrétních skutkových okolnostech souzeného případu neshledal žádnou okolnost, pro kterou by ve stěžovatelově dočasném setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí o jeho kasační stížnosti mohl být spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem. Bez významu přitom není ani fakt, že předmětná věc musí být soudy řešena přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s.), a doba, po kterou budou sistovány účinky rozsudku krajského soudu (potažmo rozhodnutí žalovaného), tak bude spíše krátká.

Z uvedených důvodů proto zdejší soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnosti odkladný účinek přiznal. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění měla *ex lege* odkladný účinek, přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se fakticky dočasně obnovuje zákonný odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalované ve věci správního vyhoštění stěžovatele. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nicméně Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně
senátu